

[Wilhelm.]

har stillet et helt konkret spørgsmål om retsplejeloven, og det var justitsministeren selv, der provokerede det frem, for sikkerheden lå jo, sagde han i sin første runde, i retsplejeloven. Jeg har ikke nogen som helst tillid til det borgerlige demokratis sikkerhed på de her anliggender, men hvis man endelig vil, så kommer jeg med retsplejeloven i hånden og siger: hvad så med § 750 a, stk. 6, hvor der udtrykkelig står, at folk, hvis privattelefon har været aflyttet, skal have besked, når det har fundet sted? Og jeg spørger direkte justitsministeren: hvor mange har fået den besked i årenes løb? Og endnu mere direkte: hvorfor har Ole Wivel og Erik Vagn Jensen ikke fået den besked? Det blev aldeles forbigået i justitsministerens svar, for det var jo noget af det konkrete, man kunne have svaret på.

Eller tag min påvisning af, at justitsministerens svar af 14. januar til henholdsvis hr. Kjærulff-Schmidt og hr. Gert Petersen er urigtige, i hvert fald i relation til de oplysninger, som pressen — både justitsministerens eget partis presse og andre — var i stand til at komme med 3 dage efter, at de svar blev givet. Jeg gjorde meget udførligt rede for, hvori modstriden bestod her. Ikke en lyd fra justitsministeren i den anledning i det såkaldte svar her i anden runde.

Hr. Kjeld Olesen har vi heller ikke hørt en lyd fra, der blev ellers også stillet konkrete spørgsmål til ham.

Og så tilbage til det mønster, justitsministeren ikke kan se i det. Efterretningstjenesterne har aldrig gjort noget kup, når det gjaldt forsvaret af borgernes grundlovssikrede rettigheder eller forsvaret for det borgerlige demokrati eller forsvaret mod en ydre fjende. Hvad har de haft at reklamere med? Ja, de har haft den såkaldte trotylsag i Århus omkring 1970, og så har de haft den store fangst af en ulykkelig sindsforvirret tysk ingeniør, som havde gravet en ældgammel radiomodtager ned i Dyrehaven i begyndelsen af 1960'erne. Det karakteristiske ved disse sager, som man jo ikke har undladt at reklamere med, var, at det blev plantet lige præcist på tidspunkter, hvor det var belejligt for efterretningstjenesterne at tale om noget andet, og i begge tilfælde førte det — det synes jeg er værd at bemærke — til, at dette reklamebehov i virke-

ligheden truede retssikkerheden. Den retslige behandling, som den tyske ingeniør og som drengene fra Århus blev udsat for, havde været helt utænkelig, hvis ikke disse sager ud fra motiver, som alene havde med efterretningstjenesterne prestige at gøre, var blevet blæst op til det helt uansvarligt hysteriske.

Men så vil jeg godt indrømme, at jeg synes også, det er forkert at skyde så meget på efterretningstjenesterne, for i virkeligheden gør de nok meget sjældent, om nogen sinde, noget, som de ikke er klar over at der er politisk dækning for, udtalt eller udtalt. Det mønster, der er, viser for VS tydeligt, at det kun vil bidrage til en sløring af mønstret, hvis man „accepterer, at statslig efterretningsvirksomhed under de givne forhold er nødvendig.“ Dette citat var fra SF's bemærkninger til deres kontrolforslag.

Vi opfatter efterretningstjenesterne som et led i statens politiske undertrykkelsesapparat. Disse tjenester har til opgave at forsvare systemet, som det er, som jeg sagde før, og denne opgave løses ikke for, men på tværs af og uundgåeligt ofte på direkte bekostning af de borgerlige frihedsrettigheder, man påstår at skulle forsvare. På den baggrund må det være klart, at VS ikke har større tiltro til et forslag, der taler om kontrol med efterretningstjenesterne. Det hører til de mest fundamentale dele af den socialistiske, i hvert fald den marxistiske, opfattelse, at staten ikke er neutral, men er et instrument for den herskende klasse, og at forestille sig, at magthaverne ville tillade parlamentariske repræsentanter, f. eks. for SF, DKP og VS, at få det fulde og utilslørede indblik i hele denne vigtige del af deres undertrykkelsesapparat, finder vi er for naivt. Det vil efter VS' opfattelse være at stikke folk blå i øjnene, og vi har ingen udpræget lyst til at sidde som gidsler i et sådant udvalg. Men det får vi lejlighed til at drøfte nærmere, når SF's forslag om nogle dage kommer til første behandling.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg har ikke mange bemærkninger i denne omgang, men jeg vil dog gerne have lov til at korrigere hr. Ib Nørlund, når han siger, at det nærmest er ofrene, der bliver lagt for had. Det er så ukorrekt, som noget overhovedet kan være. Jeg har tidligere,